

wilde hij zijn plan ten uitvoer brengen. Er trilde in zijn rechtschapen en blijmoedig hart een snaar van dankbaarheid, die hem geen rust zou laten, zoolang hij de weldaad van zijn advocaat niet door een blijk van erkentelijkheid vergoed had.

En daar hij spijtig het hoofd schudde om die volslagen armoede welke hem anders nochtans weinig raakte, vielen zijn oogen op Pierke en Kootje, die juist uit het zwingelhokje kwamen om hun dagelijksch, gemoedelijk wandeltochtje aan te vangen.

Wat was dat toch? Wat beteekende dat? Waar kwam dat vandaan? Verbaasd riep vader zijn vrouw, die in het achterkeukentje aan 't wasschen was, en vroeg haar de uitlegging van 't vreemd verschijnsel.

Lachend vertelde zij hem het gansche geschiedenisje, waarvan zij allen, in de verraste ontroering van den vorigen avond, vergeten hadden te gewagen: de twaalf eendeneieren van boer Muijshondt, de klokken die er nog een had bijgelegd, en al de eieren bedorven, behalve twee waaruit het eendje en het kuikentje gesproten waren: die twee wonderbare vriendjes dáár, die het geluk van de kinderen uitmaakten en de grappige verbazing verwekten van al wie ze samen in 't tuintje zag wandelen.

Glimlachend luisterde vader toe, den blik op 't curieuze paar, dat nu langs de haag liep, het haantje even fijn kakelend, het eendje nu en dan stilletjes kwakkend, als in een kalm en gelukkig gesprek. Op een gegeven oogenblik slaakte het haantje scherpere gilletjes, terwijl het met pootjesgetrippel en vlugge pikjes voor een brokje aardappel stilhield. Het eendje, dat enkele stapjes vooruit was, keerde zich om, kwam terug, en met een enkelen schep van zijn langen, gelen bek, slikte het 't stukje aardappel op. Toen liet Pierke opnieuw een fijn gekakel van tevredenheid hooren en klapwiekte voor Kootje als tot een blijk van hulde en bescherming.

„Maar daar zijn we juist mee geholpen!” riep vader juichend. „Ik zal meneer den advocaat die twee dáár ten geschenke geven. Ze zijn vet en malsch: het zal een uitstekend maal zijn!”

„O, neen, dat ware zonde, en wat zouden de kinderen schreien!” sprak moeder schier verschrikt.

Doch vader, die de twee makkertjes in hun wondere vriendschap voor elkaar niet had zien opgroeien, en daardoor de gevoelens zijner vrouw en kinderen niet begrijpen kon, riep spottend:

„Hoe zoo, . . . en wat zou men er wel meê doen, indien ze niet opgegeten werden? Gij denkt er toch niet aan, uit een haan en een eend te kweken! Ha, ha, zulk een ras van pluimgedierte zou ik willen zien! Tut, tut, tut, morgen ga ik er meê ter stad, zeg ik u. Ik wil niet ondankbaar zijn: meneer de advocaat heeft mij een te grooten dienst bewezen.”

En in 't geheim bewustzijn dat hij wellicht nog het slachtoffer zijner onverbeterlijke drift tot wildstrooperij zou worden:

„Wie weet of wij niet later nogmaals zijn goede tusschenkomst zullen noodig hebben,” besloot hij zijn rede.